

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Suttogások a sötétben**

1. Suttogások a sötétben

Nap-Imre

A második fázisban a Kolónia-7 lakói a szűk alvófülkék felé kanyarogtak. Alinda és a nagymama egymás mellett lépkedtek a szürke folyosón, miközben a falból kiálló adagolócsövekből kicsordult a napi betevő: a ragacsos, émelyítően édes massa. Nem volt íze, csak a túléléshez szükséges kalóriákat tartalmazta, de most mégis könnyebben csúszott le Alinda torkán. A fejében még mindig a zöldellő rétek képe lebegett, amit a nagymama ültetett el benne.

Miközben a közös pihenőtér árnyékos sarkába húzódtak, egy halk neszre lettek figyelmesek. A 84-es Alanyként ismert fiú osont oda hozzájuk, óvatosan kerülgetve a fáradtságtól kimerült, transzszerű állapotban lévő többi embert. Az arca még mindig beesett volt, de a szemeiben már nem a megszokott üresség honolt. „Mondd még egyszer...” – suttogta Alindának, szinte hangtalanul. „Hogy hívták azt a vizet, ami fentről esik? Eső?”

Alinda bólintott, de mielőtt megszólalhatott volna, a folyosó végén felcsattant egy fémes léptek zaja. Egy Őrszem közeledett. A humanoid AI-robot hideg, kék fénnel pásztázta a folyosót, beépített hőkamerái és pulzusmérői azonnal jelezték volna, ha valakinek az izgalomtól megemelkedik a szívverése. A szabályzat szerint a pihenő fázisban a minimális energiafelhasználás volt az előírás; a felesleges érzelmi kilengés energiapazarlásnak minősült.

A nagymama azonnal cselekedett. Megragadta a fiú és Alinda kezét, és mély, ritmikus lélegzetvételre intette őket, ahogy azt még a régi világ jógagyakorlataiból feszülten őrizte az emlékezetében. „Lélegezzetek be négyig, tartsátok bent, majd fújjátok ki lassan” – suttogta az idős asszony, miközben a robot nehéz léptei egyre közeledtek. Az Őrszem lencséje megállt rajtuk, a kék lézersugár végigfutott a három alakon, ellenőrizve az életfunkcióikat.

A feszültség szinte tapintható volt, de a lassú, fegyelmezett légzés megtette a hatását. A

gép szenzorai nem észleltek kiugró értéket, így az Őrszem monoton kattogással továbbállt a következő szektor felé. A fiú ekkor Alindára nézett, és egy halvány, szinte láthatatlan mosoly jelent meg a szája szélén. A lázadás magja el lett vetve a Kolónia-7 rideg betonpadlóján, és a szürke falak között először derengett fel valami, ami túlmutatott a gépek logikáján.